

Op de terugweg besluiten we dat het zonder vervoermiddel toch niet echt opschiet met het verkennen van dit land. Reeds de volgende morgen brengt de tuktuk van het hotel ons naar een toeristenbureautje aan de kust. Oh, willen we een tuktuk huren? Tsja, dan toch eerst even een proefles om te kijken of dat wel zo'n goed idee is. In een glanzend rood tuktukje rijdt de instructeur naar het strand waar de echtgenoot de eerste beginselen van het tuktukken krijgt onderwezen en dan een paar rondjes over het strand mag. Hier en daar blijft de versnelling hangen maar verder gaat het goed.

Klaar voor de vuurproef op de openbare weg waar de echtgenoot zich onverschrokken maar uiterst voorzichtig mengt in verkeer dat voor elke Europeaan een kleine nachtmerrie is. Testosteron is naast benzine de belangrijkste brandstof. Om die reden zie ik dan ook af van deelname en zijn we blij met de gebeden die hopelijk voorkomen dat de tuktukonderneming gaat ontaarden in een kutkut-avontuur.

De verhuurder is na de test tevreden, alleen nog even een Sri Lankaans rijbewijs halen bij het *Department of Motor Traffic*. Uiteraard zit dat helemaal aan de andere kant van Colombo en onze tuktukdriver showt in een meer dan twee uur durende rit hoe je voetgangers op zebrapaden bijna kan scheppen, hoe je slalomt tussen bussen en vrachtwagens door en hoe je andere tuktukkers snijdt. Tip: dit alles laten vergezellen van veel getoeter. Het departement blijkt te beschikken over een testparcours (je zal toch geen praktijkexamen hoeven doen?) en vele lokalen met vele loketten. Daarvoor zitten tientallen wachtenden. Bij het loket voor *'foreign licenses'* (loket 1) is de beambte even aan het lunchen. Hij neemt het ervan want dat duurt wel een uur. Dan hervat loket 1 de taak en neemt vervolgens vingerafdrukken en foto's van de echtgenoot en stuurt hem door naar loket 22 waar de vragen moeten worden ingevuld die bij loket 32 dienen te worden afgestempeld en bij loket 29 betaald. Voor al deze loketten staat een rij.

Na de betaling weer even terug voor een stempel bij 32 en dan weer naar 29 waar de echtgenoot zijn eerste echte tuktuk-diploma in ontvangst mag nemen uit de handen van een stralende Srilankese die dit toekent als ware het een met succes behaald zwemdiploma: *"Here it is! Good luck sir!"*

Via de heksenketel die hier in Colombo ‘verkeer’ heet en na drie uur inademen van kwade dampen komen we weer in hotel De Groene Oase waar we nog voor donker even kunnen zwemmen om ons daarna tegoed te doen aan het heerlijke gerecht waar dit land berucht om is: curry. De verschillende groentes en kruiden die deze curry behelst zijn op de vingers van één hand niet te tellen en met name de pepers zijn niet al te krenterig toegevoegd. Bij gebrek aan wijn spoelen we dit weg met een liter Chateau H2O. Daar kun je niet genoeg van naar binnen krijgen hier. Vandaag was het 32 graden en dat is op de kop af 36 graden meer dan in het thuisland. Morgen krijgen we onze eigen tuktuk. Omdat het rode vehikeltje voorzien is van zwarte accenten heeft het wel wat van een lieveheersbeestje op wielen: we noemen haar –als tegenwicht voor al die testosteron is het uiteraard een ‘zij’ – van nu af aan ‘Ladybug’.

VIJF STERREN

Omdat de Ladybug en wij nog aan elkaar moeten wennen, gaat ons eerste tochtje naar Waikkal, twintig kilometer verderop aan de kust. Terwijl tuktuks hier het straatbeeld bepalen baren we toch opzien: iedereen wijst en zwaait en roept hello en de collega drivers steken hun duim op. In Waikkal is het strand – op een paar vissers na – volledig verlaten. We zien okergele baaien waar het zand langzaam overgaat in groen tapijt van zeegras, waar grote golven, aangespoord door de westenwind, op het strand beuken. Hier en daar wat vissers die netten boeten en aan een verdwaalde palmboom staat een varken aan een touw. Overal honden. Ze hebben hier maar één merk, iets tussen een teckel en een herder in: beige vacht en opstaande puntige oren. Het zijn gelukkig allemansvrienden en ze lopen een eind met ons mee.

Het lijkt of hier geen toeristen zijn maar op loopafstand van zee treffen we een all-inclusive resort waar hele hordes vertoeven aan een aantal mega zwembaden die beschikken over een bar in het midden van de pool. Terwijl alcohol in Sri Lanka een lastig te verkrijgen product is, wordt het hier reeds om elf uur ‘s ochtends in ruime hoeveelheden naar binnen geslagen. Ons eigen onderkomen ligt wat verder het binnenland in en daar worden we

verwelkomd met “*Happy to see you! Wow, you drive your own tuktuk?*” Er wapperen hier overal Zwitserse vlaggen en op de gekste plekken hangen foto’s van een bejaarde grijsaard: Rico. Het blijkt dat Rico een Zwitser is die na zijn pensioen deze tent uit de grond heeft gestampt, veel Srilankezen aan een mooi bestaan heeft geholpen en er één heeft geadopteerd die de zaak na zijn dood heeft geërfd. Behalve Zwitserse vlaggen wemelt het hier ook van de Zwitsers.

Niet zo verwonderlijk eigenlijk want die ouwe Rico had er wel kijk op: voor 25 euro per nacht krijg je hier een bungalowtje met terras en tuin, een zwembad met gratis potten thee in nep-Wedgwood servies en grote badlakens. Reeds ‘s ochtends word je geacht het eten te bestellen dat ‘s avonds opgediend wordt aan tafels die je deelt met andere disgenoten. Zwitsers uiteraard. Naar nu blijkt spreken die geen tot weinig Engels zodat wij ons Duits van stal moeten halen. Maar dan krijg je ook wat: de meesten komen hier al jaren en blijven meteen drie weken en hebben ook veel van het land gezien zodat we talloze adviezen scoren. We leren ook wat nieuwe woorden. “*Wissen Sie vielleicht was ein Schnurre ist?*” Welnu, dat is een mond-harp.

‘s Avonds bereiken ons vanaf het strand gepassioneerde geluiden: daar gaan we maar eens kijken. Een openluchtmis is aan de gang en alle dorpelingen zitten devoot naar een priester te staren die de bekende rituelen uitvoert. De vrouwen hebben allemaal een omslagdoek om waarop ‘Lourdes’ is geborduurd. Zouden ze überhaupt weten waar dat ligt? De honden gaan hier ook allemaal ter kerke, al vertonen de meesten weinig devotie. Ook ik was ooit ‘van het houtje’, maar zie toch af van het idee me te mengen onder de gelovigen: tsja, geen stola uit Lourdes bij me...

De volgende ochtend worden we door de erven van Rico uitbundig uitgezwaaid en zetten koers naar Mirigama. Een tussenstation op weg naar onze missie want we hebben een pakje af te leveren in Pinnawala en dat is vooralsnog te ver voor onervaren Ladybug drivers. We hebben gereserveerd in een *nature hideout*. En inderdaad, meer hide out kon het niet zijn want de navigatie stuurt ons letterlijk het bos in. Indrukwekkende vegetatie, stilte,